

תת"ע 4474/10/14 - רבי זדה חן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 4474-10-14 מדינת ישראל נ' רבי זדה חן
תיק חיצוני: 90502068555

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	רבי זדה חן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 6.1.15 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של אי ציות לאור אדום בניגוד לתקנה 22 (א) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו קנס בגובה ₪1,500, פסילה בפועל לתקופה של 60 ימים ופסילת רישיון נהיגה למשך חודשיים על תנאי לתקופה של שלוש שנים.

טיעוני הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, המבקש מעולם לא קיבל את ההזמנה לדיון שהתקיים ביום 6.1.15 ולא ידע על קיומו כלל. עוד טען ב"כ המבקש, כי במועד ביצוע העבירה מושא פסק הדין, המבקש כלל לא היה בארץ. משכך, ברי כי לא המבקש הוא זה שביצע את העבירה המיוחסת לו. לפיכך, למבקש סיכויים גבוהים לזכות במשפט. לבקשה צורפו העתק מפסק הדין, העתק מכתב האישום והעתק תעודת בירור פרטים על נוסע ממשד הפנים מתאריך 29.1.14. בבקשה נטען כי צורף תצהיר לאימות העובדות, אך בפועל תצהיר לא צורף.

ב"כ המשיבה התנגד לבקשה מן הטעם שהמבקש זומן כדין (מס' דואר רשום RA-013644812H4) ודבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". לפיכך, אין למבקש אלא להלין על עצמו.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה

מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא הציג עילה טובה לאי-התייצבותו.

תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, מדברת על חזקת המסירה לפיה אם נשלח זימון לדיון באמצעות דואר רשום וחלפו 15 ימים מיום שנשלח הזימון, אזי קמה חזקת מסירה ואין להידרש לחתימת הנמען על אישור המסירה.

עיון באישור המסירה מעלה, כי ביום 24.11.14 נשלחה למבקש הזמנה לדיון שנערך ביום 6.1.15, וכי אישור המסירה נשלח לכתובת אחד העם 15 אזור - אותה הכתובת שמופיעה בתעודת בירור פרטים על נוסע שצירף המבקש לבקשתו, וכי חזר בציון "לא נדרש". מכאן, שהמבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, אלא טען טענה בעלמא לפיה לא קיבל לידי את הזימון לבית המשפט, בו בזמן שנמסרה למבקש הזמנה למשפט בדואר רשום.

למבקש ניתן יומו בבית המשפט, אולם המבקש מטעמים השמורים עימו בחר שלא למשוך את דבר הדואר, ולא להתייצב לדיון, ולוותר הלכה למעשה על יומו בבית המשפט.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

המבקש העלה טענת הגנה. עפ"י טענתו, הוא לא היה בארץ במועד ביצוע העבירה (4.7.13). טענה זו נתמכת בתעודת בירור פרטים על נוסע ממשרד הפנים שצורפה לבקשה כאמור. מעיון בתעודה עולה כי המבקש יצא את הארץ בתאריך 11.5.13 וחזר לארץ בתאריך 7.1.14.

לפיכך, שוכנעתי כי למבקש עלול להיגרם עיוות דין באם פסק הדין יוותר על כנו.

על יסוד האמור לעיל, הריני נעתרת לבקשה ומבטלת את פסק הדין שניתן נגד המבקש ביום 6.1.15.

מזמנת הנאשם להקראה ליום 30.11.15 שעה 08:30.

המזכירות תשלח העתק מהחלטה זו לצדדים ותזמן המבקש בדואר רשום עם אישור מסירה למועד הדיון האמור.

ניתנה היום, י' תשרי תשע"ו, 23 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.

